

ת"פ 30602/03/18 - מדינת ישראל נגד נאצר הווארין

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 30602-03-18 מדינת ישראל נ' הווארין(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט אייל כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נאצר הווארין (עציר)

הנאשם

ב"כ המאשימה- עו"ד סטולוב

ב"כ הנאשם- עו"ד גלאון

הנאשם- הובא באמצעות שב"ס

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו במיוחס לו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק- לפי סעי' 12(1) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב - 1952 וניסיון גניבת רכב בצוותא- לפי סעי' 29(א) ו- 413ב' לחוק העונשין, התשל"ז- 1977.

הנאשם הודה כאמור במסגרת הסדר טיעון נעדר הסכמה עונשית. על פי כתב האישום בו הודה, ביום 29.8.16, סמוך לשעה 2:43, שהה הנאשם עם אחר שזהותו אינו ידועה, ברחוב סטרומה בלוד. באותן נסיבות, שברו השניים את החלון השמאלי קדמי של רכב המתלונן, מסוג מיצובישי. השניים המשיכו ופירקו את חובק ההגה, חתכו את חוטי האזעקה וחיברו חוטי חשמל למנוע ולמצבר. כאשר הבחין בהם המתלונן מחלון ביתו, צעק לעברם ובשל כך ברחו הם מן המקום.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה טענה כי בבצעו את העבירות מושא האישום בו הודה, פגע הנאשם בערכים המוגנים, שעניינם פגיעה בזכות המדינה לקבוע מי יכנס בשעריה ופגיעה בזכות הציבור לקניינו ורכושו. עוד ציינה את עברו הפלילי של הנאשם, המרצה כעת מאסר בגין עבירות דומות. בהקשר זה הוצג המרשם הפלילי של הנאשם (- החסר בשל אי עדכנו - ת/1)

וכן פרוטוקול הכרעת דין וגזר דין מושא הרשעתו

האחרונה בת"פ 17483-03-18 (שלום, באר שבע), מיום 6.9.18 (ת/2). המאשימה הבהירה כי דנ"א של הנאשם אותר בסמוך לאירוע, עם תחילת החקירה. עם זאת, חלף זמן רב עד אשר אותר הנאשם, ואין לזקוף נתון זה לחובתה. המאשימה הפניה לפסיקה ממנה מסיקה היא, כי מתחם העונש ההולם נע בין 14 ל- 34 חודשי מאסר בפועל ועתה להשתת מאסר בפועל לתקופה שלא תפחת מ- 20 חודשים, במצטבר לעונש אותו מרצה הנאשם כעת (מאוחר יותר הבהירה כי הנאשם סיים לרצות את מאסרו האחרון). כמו כן עתה להשתת קנס ופיצוי למתלונן.

ב"כ הנאשם, מנגד, טען כי חלוף הזמן עד לאיתור הנאשם רובץ לפתחה של המאשימה, אשר לא ביצעה כל פעולה בניסיון לאתר וכי יש לזקוף לזכות הנאשם אי ביצוע עבירות בתקופה זו. לשיטת הסניגור, מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ולבין שנת מאסר אחת, בשים לב לכך כי עסקין בניסיון פריצה שלא צלח. עוד ציין לקולא כי הנאשם הודה, הביע חרטה וחסך מזמנו של בית המשפט. בנוסף, טען כי החמרה עם הנאשם תביא לפער ענישה גדול ולא ראוי בינה ולבין העונש שהושת עליו בהסכמת המאשימה, בהרשעתו האחרונה - 7 חודשי מאסר בפועל. מכאן, לשיטתו, יש להשית על הנאשם לכל היותר 7 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו. ב"כ הנאשם המשיך וטען, כי עניין שתי העבירות באירוע אחד, כי עברו הפלילי של הנאשם ישן וכי עסקין באיש משפחה ואב לשתי בנות פעוטות, העצור מאז חודש מרץ ללא מסגרות תומכות, אשר כליאתו קשה עליו.

הנאשם הביע צער וחרטה, ציין כי לבנותיו אין מה לאכול וביקש את כי בית המשפט יקל עליו.

דין וגזירת הדין

עקרון ההלימה - הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה מבקשת לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, לשם גזירת עונשו של נאשם בנסיבות העבירה. העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה, שבהתאם לו נקבע מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סע' 40א ואילך לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ולהמחשה: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, מיום 5.8.13).

ראשית אציין, כי עסקין בנסיבות ב"אירוע אחד" וזאת בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה (ראו: ע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל, מיום 29.10.14). אף לא נטען אחרת ע"י בעלי הדין.

באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הם הגנה על רכוש הציבור והסדר הציבורי, זכותו של הפרט והציבור גם יחד לתחושת ביטחון והגנה על ריבונות המדינה וזכותה לקבוע את זהות הבאים בשעריה.

גניבת כלי רכב הוכרה בפסיקה כ"מכת מדינה" הגורמת לפגיעה כלכלית קשה הן לפרט הניזוק והן לציבור בכללותו, ע"י הגדלת פרמיות הביטוח והצורך בשידרוג אמצעי המיגון. מכאן מובנת חקיקת עבירות ספציפיות הקשורות ברכב, שבצידן

עונשי מאסר ממושכים.

בהתאם נקבע בע"פ 11194/05 אבו סבית ואח' נ' מדינת ישראל (מיום 15.5.96) כי:

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור....כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך."

הנאשם פגע במעשיו בערכים המוגנים, בכך שבהיותו שוהה בלתי חוקי ניסה בצוואת עם אחר לגנוב את רכב המתלונן, בשעת לילה מאוחרת. עובדות כתב האישום בו הודה מלמדות על גרם חבלה ברכב אגב ביצוע האמור (על אף שלא הואשם וממילא לא הורשע בכך), ותוך תחכום מסוים.

הן החוק והן הפסיקה, מבחינים בין פריצה לרכב שלא במטרה לגנוב ולבין פריצה במטרה לגנוב (ראו סע' 413' לחוק העונשין). בנוסף יש להבחין בין עבירת ניסיון שלא צלח, לבין גניבת רכב, אשר לעיתים נלוות לה עבירות נוספות כנהיגה ללא ביטוח וללא רישיון ועוד.

מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת ככלל על השתת מאסרים בנסיבות מעין אלה:

א. ברע"פ 7890/10 **מליטאת נ' מדינת ישראל** (מיום 1.11.10) נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש, אשר הורשע בניסיון גניבת רכב בצוואת, פריצה בצוואת, החזקת כלי פריצה בצוואת, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו וכניסה לישראל שלא כחוק. בשים לב לעברו הפלילי, הושתו על המבקש 42 חודשי מאסר, מהם 12 בגין הפעלת שני מאסרים מותנים במצטבר ובחופף האחד לאחר.

ב. ברע"פ 3776/13 **טקאטקה נ' מדינת ישראל** (מיום 27.5.13) נדחתה בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי- מרכז, אשר דחה ערעור על חומרת עונשו של המבקש. המדובר בנאשם בעל הרשעה קודמת, אשר הורשע בסיוע לגניבת רכב, קשירת קשר לפשע והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בית משפט השלום קבע מתחם עונש שבין 8 ל- 14 חודשי מאסר וגזר על המבקש 7 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פסילת רישיון נהיגה וקנס בסך 2,500 ₪.

ג. ברע"פ 2216/14 **יוסיפיה נ' מדינת ישראל** (מיום 1.4.14) נדחתה בקשה למתן רשות ערעור של המבקש, על פסק דין בו התקבל ערעור המדינה על קולת העונש. המבקש הורשע בשני מקרים של סיוע לגניבת רכב ונדון לשישה חודשי עבודות שירות. בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו כדי 9 חודשי מאסר בפועל.

ד. ברע"פ 2011/11 **בדרן נ' מדינת ישראל** (מיום 12.4.10) נדחתה בקשה למתן רשות ערעור על פסק

דינו של בית המשפט המחוזי, אשר קיבל את ערעור המדינה והחמיר בעונשו של המבקש, על אף המלצתו החיובית של שירות המבחן, כדי 8 חודשי מאסר בפועל. המדובר בנאשם צעיר ונעדר עבר פלילי אשר הורשע בגניבת רכב ונסיון גניבת רכב.

ה. ברע"פ 6257/11 מוחמד בדר נ' מדינת ישראל (מיום 30.10.11) נדחתה בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר קיבל את ערעור המדינה והחמיר בעונשו של המבקש. המדובר במבקש שהורשע בשתי עבירות של פריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה, פירוק רכב וגניבה מרכב. בית משפט השלום הסתפק בענישה מרתיעה. ערכאת הערעור השיתה בין היתר מאסר בפועל למשך 6 חודשים ויום. עם זאת, לא נפסלה בפן העקרוני הסתפקות במאסר בדרך של עבודות שירות, אלא שבנסיבות המבקש לא התייצב בפני הממונה על עבודות השירות.

ו. בע"פ (מחוזי י-ם) עבדו נ' מדינת ישראל (מיום 22.10.09) התקבל ערעור המדינה והוחמר עונשו של המערער באופן שבו נגזרו עליו, בין היתר, 28 חודשי מאסר בפועל, מהם 10 בגין הפעלת מאסר מותנה במצטבר. המדובר בנאשם בעל עבר פלילי, שהורשע בגניבת רכב והפרעה לעובד ציבור.

ז. בת"פ 31456-06-13 (שלום ת"א) מדינת ישראל נ' חאמד (מיום 15.12.13) הורשע הנאשם, בעל עבר פלילי, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, החזקת כלי פריצה לרכב וגניבה. המדובר בגניבת רכב שנותר מונע וגניבת אופניים חשמליים. נקבע מתחם עונש שבין 8 ל- 20 חודשים. הנאשם נדון ל- 18 חודשי מאסר, מהם 4 בגין הפעלת מאסר מותנה.

האסמכתאות לעיל אינן ממצות, אך יש בהן כדי להצביע על המגמה הרווחת. הפערים בין מקרי הקיצון אינם מבוטלים. הענישה המקילה ביותר שהוצגה אינה נוגעת לשוהים בלתי חוקיים.

יצוין כי הצדדים הניחו לעיוני פסיקה, איש לשיטתו (חלקה הוצג לעיל), אך המדובר בפסיקה שונה בנסיבותיה מן המקרה דנן, אם בכך שהמדובר בנאשמים שאינם שוהים בלתי חוקיים- שאז, במקרים מסוימים, נדונו אף לשישה חודשי עבודות שירות, ואם משום שהמדובר היה בגניבות רכב (ולא בעבירות ניסיון), אגב ביצוע עבירות נלוות, מחמירות, כנהיגה ללא ביטוח וללא רישיון- שאז היה באמור כדי להאריך את תקופות המאסר.

עיון בפסיקה שהוצגה בפני מעלה כי לאחר "קיצוז" הנתונים לקולא ולחומרא, בהשוואה לעניינינו, המדובר גם שם בענישה דומה במאפייניה לזו שהוצגה לעיל.

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלבנטיים אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל- 22 חודשי מאסר בפועל.

באשר לקביעת העונש המתאים בגדרי המתחם - כאן רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

לחומרא שקלתי את עברו הפלילי של הנאשם. לחובת הנאשם 7 הרשעות קודמות, בגין עבירות שעיקרן מתחום הרכוש והסמים, כמו גם כניסות שלא כחוק ארצה. הנאשם אף נדון לתקופות מאסר שונות שהמשמעותית שבהן למשך 4 שנים. הרשעתו האחרונה של הנאשם היא בגין כניסה שלא כחוק ארצה וחבלה במזיד ברכב באופן דומה ביותר לעבירות מושא תיקנו זה, אשר בוצעו ביום 20.7.17, קרי, לאחר ביצוע העבירות דנן. עוד יוזכר, כי עבירת הרכוש בה הורשע הנאשם לא התגבשה אך בשל התערבותו של המתלונן. המדובר בעבירת רכוש המהווה כאמור "מכת מדינה" אשר הפסיקה אסרה מלחמה עליה ככזו.

לא מצאתי לזקוף לקולא את הענישה המקילה באופן יחסי לה זכה הנאשם בהרשעתו האחרונה, בשים לב לכך כי המדובר בתוצאה של הסדר טיעון שגובש בשל קשיים ראייתיים, כעולה מגזר הדין ת/2.

לקולא שקלתי את כל אלה: חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה- בהקשר זה מקובלת עלי עמדת הסניגור לפיה אין לזקוף לחובת הנאשם נתון זה, באשר המאשימה לא נקטה בכל צעד ממשי להביאו לדין זולת הוצאת צו מעצר. עם זאת נשללת טענת הסניגור לפיה הנאשם לא ביצע עבירות נוספות מעת ביצוע העבירות דנן, בשים לב להרשעתו האחרונה.

יש לזקוף לקולא את הודיית הנאשם, חרטתו והחיסכון בזמנו של בית המשפט. עוד יש לזקוף לקולא, במידת מה, את העובדה לפיה זולת הרשעתו האחרונה, הרשעתו הקודמת לה הייתה בגין עבירות משנת 2007. בנסיבות אלה אין תלוי ועומד מאסר מותנה לחובת הנאשם.

אזקוף לקולא את היותו של הנאשם אב לשתי פעוטות, תושב שטחי הרשות הכלוא מזה מספר חודשים, ללא מסגרת תומכת. בקשת הנאשם לקבלת רחמי בית המשפט אף היא לא נעלמה מעיניי.

בהינתן כי לא מתקיימת הצדקה לדבר ולא נשמעה עתירה לכך, ממילא לא מצאתי לחרוג מגדרי מתחם העונש ההולם, לקולא או לחומרא.

לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כאמור לעיל, באתי לכלל מסקנה כי יש להשית על הנאשם מאסר בפועל. עם זאת, משך המאסר לא יהא כזה המצוי ברף הגבוה של המתחם.

למען הסדר הטוב יצוין כי בהתאם להבהרת המאשימה שניתנה לבקשתי לאחר הדיון, בשים לב להרשעתו האחרונה של הנאשם אשר הסתיימה ביום 3.10.18 וניכוי מניין ימי המעצר מושא אותו הליך, הרי שמתקופת המאסר עליה אורה להלן יש לנכות את מניין ימי המעצר, החל מיום 3.10.18.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל בן 12 חודשים, אשר ימנו מיום 3.10.18.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, שלא יעבור כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ד. פיצוי למתלונן בסך 500 ₪. הפיצוי ישולם עד לא יאוחר מיום 1.4.19.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪, שלא יעבור במשך 3 שנים כל עבירת רכוש או כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל. היה ולא יחתום כאמור עד למועד השחרור, יאסר למשך 30 יום נוספים.

זכות ערעור כחוק, תוך 45 ימים, לבית המשפט המחוזי- מרכז.

תשומת לב שב"ס לכך כי יש להחתים את הנאשם על ההתחייבות האמורה עוד היום על מנת למנוע עיכוב אפשרי של שחרור הנאשם בבוא העת.

תשומת לב המאשימה כי עליה לעדכן לאלתר את גיליון המרשם הפלילי של הנאשם.

ניתן היום, א' טבת תשע"ט, 09 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.